

GENERALINIO ADVOKATO

YVES BOT IŠVADA,

pateikta 2007 m. spalio 18 d.¹

1. Šio apeliacinio skundo teisinis pagrindas yra Tarybos direktyva 89/552/EEB², reglamentuojanti televizijos programų transliavimo veiklą bendrojoje rinkoje, kuria siekiama užtikrinti laisvą televizijos paslaugų judėjimą tarp valstybių narių.

2. Pagal direktyvos 3a straipsnį valstybei narei leidžiama nuspręsti, kad įvykiai, laikomi itin reikšmingais visuomenei, pavyzdžiui, olimpinės žaidynės ar pasaulio futbolo taurės, būtų transliuojami jos teritorijoje per visuotinai prieinamą televiziją didelei daliai gyventojų. Šiame straipsnyje numatyta, kad apie priemones, kurių valstybė narė ėmėsi šiam tikslui, turi būti pranešta Europos Bendrijų Komisijai, kuri patikrina jų atitiktį Bendrijos teisei.

3. Jeigu Komisija mano, kad šios priemonės atitinka Bendrijos teisę, ji apie jas paskelbia informaciją *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje*; po šio paskelbimo kitos valstybės narės turi užtikrinti, kad jų teritorijoje įsteigti televizijos programų transliuotojai jų laikytąsi transliuodami savo programas minėtas priemones nustačiusioje valstybėje narėje.

4. 2005 m. gruodžio 15 d. Sprendime *Infront prieš Komisiją*³ Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismas pripažino bendrovės *Infront WM AG* (buvusi *KirchMedia*)⁴ ieškinį, pareiktą dėl 2000 m. liepos 28 d. Komisijos pagal direktyvos 3a straipsnį priimto sprendimo, kuriuo Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės praneštos priemonės pripažintos suderinamomis su Bendrijos teise, priimtinu ir pagrįstu.

1 — Originalo kalba: prancūzų.

2 — 1989 m. spalio 3 d. Direktyva dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų nuostatų, susijusių su televizijos programų transliavimu, derinimo (OL L 298, 1989, p. 23), iš dalies pakeista 1997 m. birželio 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (OL L 202, 1997, p. 60, toliau – direktyva).

3 — T-33/01, Rink. p. II-5897, toliau – skundžiamas sprendimas.

4 — Toliau – *Infront*.

5. Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad sprendimas, kuriuo Komisija pripažino šį suderinamumą, yra aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį. Jis taip pat nusprendė, kad šis sprendimas buvo tiesiogiai ir konkrečiai susijęs su *Infront*, užsiimančia sporto renginių transliavimo teisių pirkimo ir perpardavimo veikla, tiek, kiek ši bendrovė turėjo išimtinės teises transliuoti Tarptautinės futbolo asociacijų federacijos (FIFA) organizuojamos pasaulio futbolo čempionato finalinio etapo rungtynes Europos žemyno valstybėse 2002 ir 2006 metais ir kiek šie įvykiai Jungtinės Karalystės Komisijai pranešose priemonėse nurodyti kaip itin reikšmingi.

6. Šiame apeliaciniame skunde Komisija neginčija Pirmosios instancijos teismo analizės, kad sprendimas, kurį ji turi priimti pagal direktyvos 3a straipsnyje numatytą procedūrą, yra aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį. Atvirkščiai, ji ginčija vertinimą, kad sprendimas, kuriuo pripažįstamas Jungtinės Karalystės praneštų priemonių suderinamumas su Bendrijos teise, yra tiesiogiai ir konkrečiai su *Infront* susijęs sprendimas.

7. Šioje išvadoje konstatuoju, kad, mano nuomone, Pirmosios instancijos teismas nepadarė teisės klaidos vertindamas *Infront* teisę pareikšti ieškinį.

I — Teisinis pagrindas

8. Direktyvos 3a straipsnyje, įtrauktame Direktyva 97/36, numatyta:

„1. Kiekviena valstybė narė gali imtis Bendrijos teisės aktus atitinkančių priemonių, kad užtikrintų, jog jos jurisdikcijai priklausantys transliuotojai, pasinaudodami išimtinė teise, įvykių, laikomų itin reikšmingais tos valstybės narės visuomenei, netransliuotų taip, kad didelė tos valstybės narės gyventojų dalis negalėtų jų matyti, tiesiogiai ar įrašytų, per visuotinai prieinamą televiziją. Šiuo tikslu tokia valstybė narė sudaro nacionalinių ar nenacionalinių įvykių, kuriuos ji laiko itin reikšmingais visuomenei, sąrašą. Sąrašas turi būti sudaromas aiškiai, nedviprasmiškai ir tinkamu laiku. Atlikdama šį darbą, valstybė narė taip pat nusprendžia, ar tuos renginius visus arba jų dalį bus galima matyti tiesiogiai transliuojamus, ar jei to reikėtų arba dėl objektyvių priežasčių taip būtų geriau visuomenės labui, bus rodomas viso renginio ar jo dalies įrašas.

2. Valstybės narės nedelsdamos praneša Komisijai apie priemones, kurių jos ėmėsi ar ketina imtis pagal 1 dalį. Per tris mėnesius nuo pranešimo dienos Komisija patikrina, ar tos priemonės nepažeidžia Bendrijos teisės

aktų, ir praneša apie jas kitoms valstybėms narėms. Ji taip pat paprašo (ryšių) komiteto, įsteigto pagal 23a straipsnio nuostatas (kurį sudaro kompetentingų valstybių narių institucijų atstovai), nuomonės. Ji nedelsdama paskelbia informaciją apie taikomas priemones *Europos Bendrijų Oficialiajame leidinyje* ir ne rečiau kaip kartą per metus paskelbia bendrą valstybėse narėse taikomų priemonių sąrašą.

3. Valstybės narės, taikydamos tinkamas priemones ir vadovaudamosi savo teisės aktais, užtikrina, kad jų jurisdikcijai priklausantys transliuotojai nesinaudotų po šios direktyvos paskelbimo dienos nusipirktomis išimtinėmis teisėmis tokiu būdu, kad didelė kitos valstybės narės gyventojų dalis nebegalėtų matyti pagal ankstesnes dalis tos kitos valstybės narės nurodytų visų ar dalies tiesiogiai transliuojamų įvykių, arba, jei to reikėtų arba dėl objektyvių priežasčių taip būtų geriau visuomenės labui, visų ar dalies vėliau transliuojamų įrašų, per visuotinai prieinamą televiziją pagal tos kitos valstybės narės pagal 1 dalį priimtus reikalavimus.“ (Pataisytas vertimas)

9. „Transliuotojas“ direktyvos 1 straipsnio b punkte apibrėžtas kaip „fizinis ar juridinis asmuo, kuris prisiima redakcinę atsakomybę dėl televizijos programų plano sandaros pagal a punkto nuostatas ir kuris pats perduoda transliuojamas programas arba jam jas perduoda trečiosios šalys“.

II — Ginčo aplinkybės

10. Skundžiamame sprendime nurodytos faktinės aplinkybės, kurios, mano manymu, yra būtinos norint suprasti Komisijos apeliaciniame skunde iškeltas teisės problemas, išdėstomos toliau.

11. *Infront* įsigyja, valdo ir prekiauja sporto renginių transliavimo per televiziją teisėmis. Paprastai ji perka šias teises iš šių renginių organizatoriaus ir perparduoda televizijos programų transliuotojams.

12. Patruojujanti bendrovė perleido *Infront* FIFA Pasaulio futbolo čempionato finalinio etapo rungtynių išimtinės retransliavimo per televiziją Europos žemyno valstybėse, išskyrus Vokietijos Federacinę Respubliką, Rusiją, kitas buvusias Sovietų Sąjungos Respublikas ir Turkiją, teises, kurias pirmoji įsigijo iš FIFA už mažiausią kainą – 1,4 mlrd. Šveicarijos frankų.

13. Jungtinė Karalystė 1998 m. rugsėjo 25 d. ir 2000 m. gegužės 5 d. laiškais pranešė Komisijai apie taikant direktyvos 3a straipsnio

1 dalį priimtas priemonės, įskaitant šios valstybės visuomenei itin reikšmingų įvykių sąrašą.

14. 2000 m. liepos 14 d. Komisijai adresuotame laiške *Infront* nurodė, jog Jungtinės Karalystės parengtas sąrašas neturi būti patvirtintas, nes jis neatitinka direktyvos 3a straipsnio bei kitų Bendrijos teisės nuostatų. Ji būtent tvirtino, kad atitinkamas sąrašas buvo sudarytas nesilaikant skaidrios ir aiškios procedūros, kad į jį įtraukti įvykiai, ne itin reikšmingi Jungtinės Karalystės visuomenei, kad buvo rimtai pažeistos nacionalinė ir Bendrijos konsultavimosi procedūros ir kad atitinkamas teisės aktas galioja atgal.

15. 2000 m. liepos 28 d. Komisijos generalinio direktorato „Švietimas ir kultūra“ generalinis direktorius nusiuntė Jungtinei Karalystei laišką, nurodydamas, kad Komisija nusprendė neginčyti priemonių dėl nacionalinį interesą turinčių įvykių nušvietimo per televiziją Jungtinėje Karalystėje, apie kurias jai pranešė ši valstybė narė.

16. 2000 m. lapkričio 7 d. laiške *Infront* informavo Komisiją, kad sužinojo apie šį patvirtinimą, nurodydama, jog pažeistos jos nuosavybės teisės.

17. 2000 m. lapkričio 18 d. Komisija pagal direktyvos 3a straipsnio 2 dalį paskelbė nagrinėjamas priemones. Šios priemonės apima Jungtinės Karalystės teisės akto ištraukas ir itin reikšmingų šios valstybės narės visuomenei įvykių, tarp kurių yra FIFA Pasaulio futbolo čempionato finalinis etapas, sąrašą.

18. 2000 m. sausio 22 d. ši institucija, atsakydama į 2000 m. gruodžio 7 ir 22 d. *Infront* laiškus, pastarajai nurodė, kad priemonių, apie kurias pranešė Jungtinė Karalystė, patikrinimo procedūra užbaigta ir įvykių sąrašas laikomas suderinamu su Bendrijos teise.

III — Procesas

19. 2001 m. vasario 12 d. *Infront* pareiškė ieškinį Pirmosios instancijos teisme dėl Komisijos pagal direktyvos 3a straipsnį priimto viso sprendimo, kuriuo Jungtinės Karalystės praneštos priemonės pripažįstamos suderinamomis su Bendrijos teise, ar jo dalies panaikinimo.

20. 2000 m. birželio 11 d. Aktu Komisija pareiškė prieštaravimą dėl šio ieškinio priimtumo pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 114 straipsnį.

EB 230 straipsnį galima pareikšti dėl aktų ir sprendimų, sukeliančių privalomų teisinių pasekmių, kurios turi įtakos ieškovo interesams aiškiai pakeisdamos jo teisinę padėtį, neatsižvelgiant į jų formą⁵.

21. Teismas nusprendė nagrinėti šį prieštaravimą vėliau, kartu su bylos nagrinėjimu iš esmės. Jis leido Danijos Karalystei, Prancūzijos Respublikai, Jungtinei Karalystei, Europos Parlamentui ir Europos Sąjungos Tarybai įstoti į bylą palaikyti Komisijos reikalavimus.

22. Danijos Karalystė atšaukė savo prašymą įstoti į bylą, o Taryba nepateikė paaiškinimų.

25. Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog ginčijamas laiškas sukelia teisinių pasekmių valstybėse narėse, nes jis numato priemonių, apie kurias Komisijai buvo pranešta, paskelbimą Oficialiajame leidinyje ir po šio paskelbimo turi pradėti veikti direktyvos 3a straipsnio 3 dalyje numatytas abipusio pripažinimo mechanizmas. Jis nurodė, jog šis paskelbimas leidžia valstybėms narėms susipažinti su šiomis priemonėmis ir įgyvendinti įsipareigojimus pagal šią nuostatą⁶.

IV — Skundžiamas sprendimas

23. Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog ginčijamas aktas buvo 2000 m. liepos 28 d. Komisijos laiškas, kuriame ji informavo Jungtinę Karalystę apie šios valstybės narės pagal direktyvos 3a straipsnį priimtų priemonių atitiktį Bendrijos teisei.

26. Pirmosios instancijos teismo manymu, direktyvos 3a straipsnio 2 dalimi Komisijai suteikiama sprendimų priėmimo galia, nors šiame straipsnyje aiškiai nenurodoma, jog Komisija priima „sprendimą“⁷.

24. Jis priminė, jog remiantis nusistovėjusia teismų praktika ieškinį dėl panaikinimo pagal

5 — 89 punktas.

6 — 94 ir 95 punktai.

7 — 107 punktas.

27. Toliau Pirmosios instancijos teismas išnagrinėjo *Infront* teisę pareikšti ieškinį ir nusprendė, jog ginčijamas laiškas su ja tiesiogiai ir konkrečiai susijęs dėl toliau išdėstytų motyvų.

etapo rungtynių retransliavimo per televiziją Jungtinėje Karalystėje teises šios valstybės narės jurisdikcijoje esančiam transliuotojui, ir antra, kai ji norėjo perleisti šias teises kitoje valstybėje narėje įsteigtam subjektui.

A — *Dėl klausimo, ar Infront yra tiesiogiai susijusi*

28. Pirmiausia Pirmosios instancijos teismas priminė, jog pagal nusistovėjusią teismų praktiką tam, kad nagrinėjamas Bendrijos aktas būtų tiesiogiai susijęs su asmeniu EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme, jis turi tiesiogiai veikti suinteresuotojo asmens teisinę padėtį ir jo įgyvendinimas turi būti automatinio pobūdžio bei kilti tik iš Bendrijos teisės, netaikant kitų tarpinių teisės nuostatų⁸.

30. Kiek tai susiję su pirmąja prielaida, Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog ginčijamas laiškas nebuvo tiesiogiai susijęs su *Infront*, nes priemonių, apie kurias pranešė Jungtinė Karalystė, patvirtinimas Komisijoje neturi įtakos jų taikymui šioje valstybėje narėje⁹.

31. Šiuo klausimu jis nurodė, jog šios priemonės įsigaliojo minėtoje valstybėje prieš tai, kai apie jas buvo pranešta Komisijai, ir todėl jos galėjo sukelti teisinių pasekmių šioje valstybėje iki pranešimo. Iš to jis padarė išvadą, kad ginčijamam laiškui Komisija Jungtinei Karalystei negalėjo nei iš anksto leisti priimti šių priemonių, nei leisti išlaikyti atgalinio šių priemonių poveikio, o tik sudarė sąlygas šiai valstybei naudotis tuo, kad šias priemones pripažins kitos valstybės narės¹⁰.

29. Toliau jis išnagrinėjo, ar remiantis šia teismo praktika *Infront* buvo tiesiogiai susijusi darant dvi jos ieškinyje nurodytas prielaidas, t. y., pirma, kai ji pardavė įgytas 2002 ir 2006 m. FIFA pasaulio čempionato finalinio

32. Dėl antrosios prielaidos Pirmosios instancijos teismas nurodė, jog kita nei Jungtinė Karalystė valstybė narė, kurios

8 — 130 punktas.

9 — 133 punktas.

10 — 134 ir 135 punktai.

teritorijoje įsteigtas transliuotojas, įgijęs *Infront* retransliavimo teises, turi užtikrinti, kad šis transliuotojas neišvengtų Komisijos patvirtintų priemonių ir kad ši pareiga išplaukia iš šias priemones *ex nunc* įteisinančio laiško siekiant, kad jas abipusiai pripažintų kitos valstybės narės¹¹.

perkeliančius į nacionalinę teisę direktyvos 3a straipsnio 3 dalį, vis dėlto šios valdžios institucijos turi užtikrinti, jog jų jurisdikcijai priklausantys transliuotojai laikysis tokių nagrinėjamų įvykių retransliavimo sąlygų, kaip antai nustatė valstybė narė savo priemonėse, kurias patvirtino ir Oficialiajame leidinyje paskelbė Komisija¹³.

33. Iš to Pirmosios instancijos teismas padarė išvadą, kad ši byla skiriasi nuo bylos, kurioje buvo priimtas Komisijos nurodytas 2000 m. gruodžio 13 d. Sprendimas *DSTV prieš Komisiją*¹², susijęs su direktyvos 2a straipsnio 2 dalies antrąja pastraipa, kurioje numatytas priemonių, kurių ėmėsi valstybė narė, kad uždraustų savo teritorijoje transliuoti kitų valstybių narių programas, atitikties Bendrijos teisei patikrinimas *a posteriori*.

35. Toliau Pirmosios instancijos teismas išnagrinėjo Komisijos argumentą, jog vien Jungtinėje Karalystėje įsteigti transliuotojai buvo suinteresuoti įsigyti iš *Infront* FIFA Pasaulio čempionato finalinio etapo rungtynių retransliavimo teises.

34. Be to, jis nurodė, jog ginčijamas laiškas po priemonių paskelbimo nepalieka nacionalinėms valdžios institucijoms jokios diskrecijos dėl savo pareigų įgyvendinimo. Iš esmės, Pirmosios instancijos nuomone, „nors kontrolės taisyklės, kurias turi įvykdyti nacionalinės valdžios institucijos pagal abipusio pripažinimo mechanizmą, nustato kiekviena valstybė narė pagal savo teisės aktus,

36. Komisija iš esmės teigė, kad nors dėl priemonių, apie kurias pranešta, pirminio patikrinimo kitos valstybės narės turėjo užtikrinti, jog jų jurisdikcijai priklausantys transliuotojai laikysis itin reikšmingų visuomenei įvykių sąrašo, tai šiai bylai neturi jokio poveikio. Šios institucijos manymu, negalima įsivaizduoti, kad *Infront* suteikia savo transliavimo per televiziją Jungtinėje Karalystėje teisių sublicencijas Jungtinėje Karalystėje neįsteigtam transliuotojui, nes šios teisės suteikiamos remiantis nacionaliniu pagrindu. Nacionaliniu lygiu transliuotojai gauna pajamas iš nacionalinei teritorijai

11 — 138–143 punktai.

12 — T-69/99, Rink. p. II-4039.

13 — 146 punktas.

skirtos reklamos, iš mokesčių už nacionalines licencijas ir iš nacionalinio abonentinio mokesčio už mokamą televiziją. Kadangi šių transliuotojų interesas yra transliuoti laidas nacionalinei auditorijai, vadinasi, tik tie transliuotojai, kurie transliuoja didelei daliai nacionalinės auditorijos, sutiks už didelę kainą pirkti *Infront* turimas transliavimo per televiziją teises. Todėl kadangi potencialūs tokių teisių sublicencijų turėtojai Jungtinėje Karalystėje yra šios valstybės valdžios institucijų kompetencijai priklausantys transliuotojai, *Infront* tiesiogiai paveiks tik nacionalinės priemonės¹⁴.

37. Komisija šiuo klausimu taip pat pažymėjo, kad Jungtinėje Karalystėje televizijos transliavimo rinka yra viena iš konkurencingiausių Europoje ir kad 25 % sektoriuje veikiančių transliuotojų turi licenciją Jungtinėje Karalystėje¹⁵.

38. Pirmosios instancijos teismas konstatavo:

„147. Galiausiai dėl Komisijos argumento, pagal kurį tik Jungtinėje Karalystėje įsteigti transliuotojai suinteresuoti įsigyti iš (*Infront*) FIFA Pasaulio

čempionato finalinio etapo transliavimo teises, kad galėtų jį retransliuoti Jungtinėje Karalystėje, reikia pažymėti, kad dėl tokios prielaidos bet kokio veiksmingumo netenka direktyvos 3a straipsnio 3 dalis. Iš tikrųjų reikia priminti, kad pagal Direktyvos 97/36 18 ir 19 konstatuojamąsias dalis šio straipsnio tikslas yra užtikrinti visuomenei galimybę sekti įvykių, kuriuos valstybės narės laiko itin reikšmingais visuomenei, transliacijas ir remiantis abipusio pripažinimo principu reikalauti iš valstybių narių, kad jos užtikrintų, jog jų jurisdikcijai priklausantys transliuotojai laikysis valstybės narės sudaryto įvykių sąrašo, kad didžiajai šios valstybės auditorijos daliai nebūtų atimta galimybė sekti jos nurodytus įvykius.

148. Be to, faktinės bylos, kurioje priimtas (2001 m. liepos 25 d.) *House of Lords* sprendimas *R v. ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd* (2001) UKHL 42, nors ir susijęs su Danijos Karalystės nurodytais įvykiais, aplinkybės patvirtintina abipusio pripažinimo mechanizmo, kurį nustato direktyvos 3a straipsnio 3 dalis, įgyvendinimą. Be to, 2001 m. Trečiojoje ataskaitoje Tarybai, Europos

14 — 120 punktas.

15 — 121 punktas.

Parlamentui ir (Europos) Ekonomikos bei socialinių reikalų komitetui dėl direktyvos taikymo (COM(2001) 9 galutinis) Komisija nurodo, kad Jungtinės Karalystės jurisdikcijai priklausantys transliuotojai tris kartus transliavo Danijos Karalystės sąraše nurodytus įvykius taip, kad didelė Danijos gyventojų dalis negalėjo sekti nurodytų įvykių.

B — *Dėl klausimo, ar „Infront“ yra konkrečiai susijusi*

149. Šiomis aplinkybėmis, nepaisant Komisijos nepalaikytų tvirtinimų dėl Jungtinės Karalystės televizijos programų transliavimo rinkos specifiškumo (žr. (skundžiamo sprendimo) 121 punktą), negalima manyti, kad FIFA Pasaulio čempionato finalinio etapo transliavimo teises šioje valstybėje narėje būtina gaus šioje valstybėje narėje įsteigti transliuotojai.“

40. Pirmiausia Pirmosios instancijos teismas priminė, jog pagal nusistovėjusią teismų praktiką kiti subjektai nei tie, kuriems sprendimas yra skirtas, gali manyti, kad sprendimas su jais susijęs tik tuomet, jei šis sprendimas juos paveikia dėl tam tikrų ypatingų jų savybių arba faktinių aplinkybių, kurios juos išskiria iš kitų asmenų ir todėl juos individualizuoja taip pat kaip ir asmenį, kuriam šis sprendimas yra skirtas.

41. Toliau jis nurodė, jog *Infront* turi išimtinės teises 2002 ir 2006 metais transliuoti FIFA Pasaulio čempionato, kuris yra vienas iš itin reikšmingų įvykių, nurodytų Jungtinės Karalystės ir patvirtintų Komisijos, finalinį etapą, ir kad kitų valstybių narių jurisdikcijai priklausantys transliuotojai būtina turi susiderėti su *Infront*, kaip šio įvykio transliavimo teisių tarpininke, kad gautų jos televizijos transliavimo licenciją¹⁶.

39. Iš to, kas nurodyta, Pirmosios instancijos teismas padarė išvadą, kad *Infront* yra tiesiogiai susijusi su ginčijamu laišku tiek, kiek jis leidžia įgyvendinti priemonių, apie kurias pranešė Jungtinė Karalystė, abipusio pripažinimo kitose valstybėse narėse mechanizmą.

42. Jis nurodė, jog Jungtinės Karalystės priimtoms priemonėms šiems transliuotojams

16 — 160 ir 161 punktai.

nustato apribojimus, susijusius su sąlygomis, kuriomis jie gali įsigyti šias išimtinės transliavimo teises, nes šios priemonės, nors nėra aiškiai skirtos *Infront*, kliudo jai laisvai disponuoti savo teisėmis¹⁷.

43. Jis priminė, jog *Infront* išimtinai įsigijo nagrinėjamas teises prieš įsigaliojant direktyvos 3a straipsniui ir, *a fortiori*, prieš parengiant ginčijamą laišką, todėl šis laiškas yra susijęs su *Infront* dėl jai būdingos savybės¹⁸.

dimą, esantį laiške Jungtinei Karalystei, atmesti likusią ieškinio dalį, nurodyti Prancūzijos Respublikai, Jungtinei Karalystei ir Parlamentui padengti savo ir *Infront* išlaidas, patirtas dėl jų įstojimo į bylą, Komisijai padengti savo ir *Infront* išlaidas, išskyrus pirmiau nurodytas, o įstojusioms į bylą šalims padengti savo bylinėjimosi išlaidas.

V — Apeliacinis skundas

C — Dėl esmės

44. Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog ginčijamu aktu buvo pažeisti esminiai procedūriniai reikalavimai, nes jį priimant nebuvo konsultuotasi su Komisijos narių kolegija, o jį pasirašęs generalinis direktorius nebuvo gavęs jokių specialių šios kolegijos įgaliojimų¹⁹.

45. Skundžiamo sprendimo rezoliucinėje dalyje nuspręsta panaikinti Komisijos spren-

46. Komisija prašo Teisingumo Teismo panaikinti skundžiamą sprendimą, priimti sprendimą dėl *Infront* pareikšto ieškinio byloje, kurioje buvo priimtas šis sprendimas, konstatuojant, kad jis yra nepriimtinas, ir priteisti iš pastarosios bylinėjimosi išlaidas pirmojoje ir šioje apeliacinėje instancijose.

47. *Infront* iš esmės reikalauja atmesti apeliacinį skundą ir priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas, ir, net jei apeliacinis skundas būtų paskelbtas nepagrįstu, prašo, kad šis sprendimas būtų priimtas laikantis Procedūros reglamento 69 straipsnio 3 dalies, atsižvelgiant į tai, kad Komisija neginčija dalies skundžiamo sprendimo.

17 — 162–165 punktai.
18 — 166 ir 167 punktai.
19 — 177 punktas.

48. Komisija ginčija Pirmosios instancijos teismo vertinimą, kad ginčijamas aktas yra tiesiogiai ir konkrečiai susijęs su *Infront* EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme, pagal kurią kiekvienas fizinis ar juridinis asmuo gali pareikšti ieškinį dėl sprendimo, kuris, nors ir būtų kitam asmeniui skirto sprendimo formos, yra tiesiogiai ir konkrečiai su juo susijęs. Išnagrinėsiu šiuos du prieštaravimus iš eilės.

A — Dėl vertinimo, kad ginčijamas aktas tiesiogiai susijęs su Infront

1. Šalių nurodyti pagrindai ir argumentai

49. Komisija tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas neįrodė, jog buvo įvykdytos teismų praktikoje nustatytos sąlygos, pagal kurias, pirma, ginčijamas aktas turi paveikti ieškovo teisinę padėtį, ir antra, kad jo įgyvendinimas turi būti automatinio pobūdžio.

50. Dėl pirmos sąlygos Komisija pirmiausia teigia, kad Pirmosios instancijos teismas nepaaiškino, kokį kitą, išskyrus netiesioginį, poveikį ginčijamas aktas galėjo turėti *Infront* verslo situacijai.

51. Ji tvirtina, kad šiuo aktu valstybės narės įpareigojamos nustatyti televizijos programų transliuotojams pareigas, kurios galėtų juos atgrasyti pirkti priemonėse, apie kurias buvo pranešta, nurodytų įvykių retransliavimo teises ar paskatinti juos įgyti šias teises už kainą, mažesnę nei jie būtų pasirengę sumokėti neturėdami tokių pareigų. Mokamos televizijos bendrovė galėtų atsisakyti įsigyti šių įvykių retransliavimo teises, kai šiuos taip pat turėtų transliuoti televizijos programų transliuotojai per visuotinai prieinamą televiziją mažiausiai 95 % Jungtinės Karalystės gyventojų. Taip *Infront* turėtų mažiau potencialių pirkėjų ir atsidurtų mažiau palankioje verslo situacijoje.

52. Tuo atveju, jeigu pakaktų, kad aktas turėtų poveikį ieškovo ekonominei situacijai tam, kad būtų laikomas su juo tiesiogiai susijusiu, Komisija kaltina Pirmosios instancijos teismą nenurodžius, kokių būtent komercinių pasekmių turi ginčijamas aktas tokiam tarpininkui, kaip antai *Infront*. Iš tikrųjų šios pasekmės yra neaiškios, nes, Komisijos žiniomis, kitoje nei Jungtinė Karalystė valstybėje narėje niekada nebuvo įsteigtas joks televizijos programų transliuotojas, kuris būtų pasirengęs mokėti *Infront* prašomą sumą už teisę retransliuoti finalinį FIFA pasaulio čempionato etapą Jungtinėje Karalystėje. Tam, kad padarytų tokias investicijas, tuo

atveju, kai televizijos programų transliuotojas pajamų gauna iš nacionalinei teritorijai skirtos reklamos, iš mokesčių už nacionalines licencijas ir iš nacionalinio abonentinio mokesčio už mokamą televiziją, potencialus pirkėjas turėtų turėti galimybes retransliuoti pakankamai didelei Jungtinės Karalystės gyventojų daliai arba siekti pakreipti savo veiklą šia linkme.

53. Taigi Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą nepareikalavęs iš *Infront* pateikti šių ekonominių pasekmių įrodymų ir pripažinęs, kad Komisija nepagrindė savo argumentų dėl televizijos programų transliavimo Jungtinėje Karalystėje rinkos ypatumų. Be to, tvirtindamas, kad dėl šios Komisijos pozicijos direktyvos 3a straipsnio 3 dalis taptų visai neveiksminga, Pirmosios instancijos teismas neteisingai išaiškino šią nuostatą, nes pagal šį aiškinimą kitose valstybėse narėse būtina turėtų būti televizijos programų transliuotojų, galinčių išigyti išimtinės kiekvieno kitos valstybės narės nurodyto įvykio retransliavimo pastarojoje valstybėje teises.

54. Kiek tai susiję su antra sąlyga, pagal kurią ginčijamo akto įgyvendinimas turi būti automatinio pobūdžio bei kilti tik iš Bendrijos teisės, netaikant kitų tarpinių nuostatų,

Pirmosios instancijos teismas pažeidė direktyvos 3a straipsnio 3 dalies poveikį.

55. Nors, Komisijos nuomone, įvykius ir jų transliavimo būdą tiesiogiai ar netiesiogiai, iš dalies ar visiškai nustato pranešančioji valstybė ir sprendimas, kuriuo konstatuojama šių priemonių atitiktis Bendrijos teisei, tačiau, priešingai nei skundžiamo sprendimo 146 punkte nusprendė Pirmosios instancijos teismas, šis sprendimas neatima iš nacionalinių valdžios institucijų diskrecijos įgyvendinti savo išpareigojimus. Pranešančiosios valstybės narės nustatytų pareigų įgyvendinimas labai priklauso nuo kompetentingų nacionalinių valdžios institucijų teisės aktų ir koncepcijos.

56. Tai, kad tokie skirtumai iš tikrųjų egzistuoja, įrodyta byloje *TV Danmark I*, kurioje buvo priimti *Court of Appeal* ir *House of Lords* sprendimai dėl Danijos Karalystės nustatytų pareigų, susijusių su itin reikšmingais šios valstybės narės visuomenei įvykiais, įgyvendinimo Jungtinėje Karalystėje.

57. Pagal britiškąją sistemą pakaktų, kad nemokamą televizijos programų transliavimą didžiajai daliai pranešančiosios valstybės narės gyventojų užtikrinantis transliuotojas

turėtų lygias galimybes įsigyti nagrinėjamas išimtinės teises. Atvirkščiai, pagal Danijos sistemą televizijos programų transliuotojas, nupirkęs išimtinės retransliavimo teises, gali jas įgyvendinti, tik jei gali priimti nuostatas, garantuojančias, kad kiti transliuotojai užtikrins būtiną retransliavimą, nebent įrodytų, kad yra pagrįstų priežasčių, dėl kurių to padaryti negalima.

58. Taigi būtų klaidinga tvirtinti, kad Komisijos pagal direktyvos 3a straipsnio 2 dalį priimto sprendimo taikymas yra automatinio pobūdžio ir kyla tik iš Bendrijos teisės aktų.

59. *Infront* ginčija šią analizę ir teigia, kad Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, kad ginčijamas aktas yra tiesiogiai su ja susijęs.

2. Vertinimas

60. Kaip priminė Pirmosios instancijos teismas, Bendrijos teisės aktas laikytinas tiesiogiai susijusiu su privačiu asmeniu, jei jis daro tiesioginį poveikį asmens teisei padėčiai ir jo įgyvendinimas yra automatinio

pobūdžiu bei kyla tik iš Bendrijos teisės, netaikant kitų tarpinių nuostatų²⁰.

61. Komisija kaltina Pirmosios instancijos teismą neįrodžius, kad abi šios sąlygos buvo įvykdytos.

62. Kiek tai susiję su ginčijamo akto poveikiu *Infront* padėčiai, Komisija pirmiausia teigia, kad ginčijamas aktas šiai bendrovei sukėlė tik netiesioginių ekonominių pasekmių ir kad jos teisinė padėtis nepasikeitė. Nepritariu šiai pozicijai dėl toliau nurodomų motyvų.

63. Kaip nurodė Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 165 punkte, priemonės, apie kurias pranešė Jungtinė Karalystė, ir dėl to – ginčijamas aktas atima iš *Infront* galimybę laisvai naudotis savo teisėmis transliuoti per televiziją FIFA Pasaulio čempionato finalinį etapą 2002 ir 2006 metais. Dėl šio akto *Infront* negali perleisti savo išimtinių transliavimo teisių mokamos televizijos transliuotojui, įsteigtam kitoje nei Jungtinė Karalystė valstybėje narėje, pageidaujanti retransliuoti šį įvykį

20 — 1998 m. gegužės 5 d. Sprendimas *Dreyfus prieš Komisiją* (C-386/96 P, Rink. p. I-2309, 43 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

Jungtinėje Karalystėje. Ji taip pat įpareigojama užtikrinti, kad šiomis teisėmis galėtų naudotis transliuotojas, transliuojantis televizijos programas per visuotinai prieinamą televiziją dideliai Jungtinės Karalystės gyventojų daliai.

faktus, ir padarė teisės klaidą vertindamas direktyvos 3a straipsnio taikymo sritį.

64. Taigi ginčijamo akto poveikis *Infront* padėčiai nėra vien ekonominio pobūdžio žala, pasireiškianti jos teisių transliuoti per televiziją FIFA Pasaulio čempionato finalinį etapą 2002 ir 2006 metais rinkos vertės sumažėjimu. Jis taip pat pažeidžia jos nuosavybės teisę, trukdydamas pasinaudoti teise suteikti išimtinės licencijas. Taigi, manau, Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, jog ginčijamas aktas remiantis nusistovėjusia teismo praktika paveikė *Infront* teisinę padėtį.

66. Manau, kad tokie Komisijos argumentai susiję su klausimu, ar *Infront* buvo suinteresuota pareikšti ieškinį, o ne su tuo, ar ginčijamas aktas yra su ja tiesiogiai susijęs, nes iš tikrųjų šiais argumentais norima pagrįsti nuomonę, kad ginčijamo akto panaikinimas nesuteiks *Infront* jokios naudos, nes bet kuriuo atveju nėra jokio potencialaus jos turimų transliavimo teisių įgijėjo kitoje nei Jungtinė Karalystė valstybėje narėje.

67. Pagal nusistovėjusią Bendrijos teismų praktiką, be EB 230 straipsnyje nurodytų sąlygų, ginčijantis Bendrijos teisės aktą asmuo turi būti suinteresuotas pareikšti ieškinį, t. y. suinteresuotas šio akto panaikinimu. Tai reiškia, kad ieškinio baigtis turi galėti būti naudinga jį pareiškusiai šaliai²¹.

65. Komisija taip pat nurodo, jog ginčijamas aktas nesukelia realių pasekmių *Infront*, nes nėra televizijos programų transliuotojo, įsteigto kitoje nei Jungtinė Karalystė valstybėje narėje, galinčio įsigyti FIFA Pasaulio čempionato finalinio etapo transliavimo teises, kad galėtų retransliuoti šį renginį šioje valstybėje. Be to, Pirmosios instancijos teismas perkėlė įrodinėjimo pareigą, pripažindamas, jog Komisija turi įrodyti šiuos

68. Neabejotina, kaip nurodo Komisija, jog būtent ieškovas turi įrodyti, kad įvykdė šią

21 — Be kita ko, žr. 2004 m. rugsėjo 28 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *MCI prieš Komisiją* (T-310/00, Rink. p. II-3253, 44 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).

ieškinio priimtumo sąlyga²². Suinteresuotumo pareikšti ieškinį nebuvimas yra taip pat privalomas pagrindas ieškinį atmesti²³. Be to, Komisija pagrįstai teigia, jog iš direktyvos 3a straipsnio 3 dalies nematyti, kad kitose valstybėse narėse turi būti įsteigti televizijos programų transliuotojai, galintys įsigyti kiekvieno valstybės narės nurodyto įvykio transliavimo pastarojoje valstybėje išimtinės teises.

69. Iš 3a straipsnyje įtvirtintos tvarkos matyti, kad valstybė narė, nusprendusi pasinaudoti šioje nuostatoje numatyta teise ir patvirtinti jos teritorijoje per visuotinai prieminamą televiziją kuo didesnei gyventojų daliai transliuojamų įvykių sąrašą, privalo šį sąrašą pateikti Komisijai, neatsižvelgiant į tai, ar šių įvykių išimtinės transliavimo teises gali įgyti kitoje valstybėje narėje įsteigti televizijos programų transliuotojai.

70. Tačiau nemanau, kad Pirmosios instancijos teismas perkėlė įrodinėjimo pareigą ar neteisingai išaiškino direktyvos 3a straipsnį.

71. Kalbant apie įrodinėjimo pareigą, reikia nurodyti, kad nors, kaip buvo paminėta, suinteresuotumą pareikšti ieškinį turi įrodyti asmuo, siekiantis Bendrijos akto panaikinimo, tai neatleidžia Komisijos, kaip ir bet kokios kitos teismo procese dalyvaujančios šalies, nuo pareigos įrodyti faktines aplinkybes, kuriomis ji remiasi.

72. Šiuo atveju pareikšdama prieštaravimą dėl *Infront* ieškinio priimtumo Komisija teigė, kad Jungtinėje Karalystėje televizijos transliavimo rinka yra viena iš konkurencingiausių Europoje ir kad 25 % sektoriuje veikiančių transliuotojų turi licenciją šioje valstybėje narėje. Remdamasi šiuo argumentu ji tvirtino, jog yra sunku įsivaizduoti, kad *Infront* galėtų perleisti savo FIFA Pasaulio čempionato finalinio etapo transliavimo teises Jungtinėje Karalystėje neįsteigtam televizijos programų transliuotojui.

73. Manau, kad Pirmosios instancijos teismas neperkėlė suinteresuotumo pareikšti ieškinį įrodinėjimo pareigos, konstatuodamas, kad į šiuos teiginius, susijusius su Jungtinės Karalystės televizijos rinkos ypatumais, negalima atsižvelgti, nes jie nėra pagrįsti.

22 — 1989 m. liepos 31 d. Nutartis *S. prieš Komisiją* (C-206/89 R, Rink. p. 2841, 8 punktas).

23 — Minėtas sprendimas *MCI prieš Komisiją* (45 punktas).

74. Komisija turėjo pagrįsti šiuos teiginius dar ir dėl to, kad *Infront* juos užginčijo ir Pirmosios instancijos teisme nurodė keletą potencialių transliavimo teisių įgijėjų, įsteigtų kitose nei Jungtinė Karalystė valstybėse narėse.

75. Kiek tai susiję su skundžiamo sprendimo argumentavimu, kad Komisijos argumentai visiškai paneigia direktyvos 3a straipsnio veiksmingumą, nemanau, kad tai yra neteisingas šios nuostatos aiškinimas.

76. Iš esmės šis argumentavimas susijęs su skundžiamo sprendimo 120 punkte išdėstytais Komisijos argumentais, kad atsižvelgiant į tai, kad transliuotojai gauna pajamas iš nacionalinei teritorijai skirtos reklamos, iš mokesčių už nacionalines licencijas ir iš nacionalinio abonentinio mokesčio už mokamą televiziją, tik tie transliuotojai, kurie transliuoja didelei daliai nacionalinės auditorijos, taigi tik tie, kurie įsteigti Jungtinėje Karalystėje, sutiks pirkti *Infront* turimas išimtinės televizijos transliavimo teises.

77. Tvirtindama, kad dėl didelės išimtinių FIFA pasaulio čempionato finalinio etapo sporto renginių transliavimo teisių kainos ir televizijos programų transliuotojų pajamų

šaltinio kilmės tik valstybėje narėje, pasinaudojusioje direktyvos 3 a straipsnyje numatyta galimybe, įsteigti subjektai realiai galės įsigyti šias teises, Komisija sukelia abejonių dėl tikrojo šioje nuostatoje įtvirtintos abipusio pripažinimo procedūros veiksmingumo.

78. Iš tikrųjų, jei tik tie televizijos programų transliuotojai, kurie įsteigti valstybėje narėje, nusprendusioje, kad atitinkami sporto renginiai turi būti transliuojami visiems gyventojams, galėtų įgyti išimtinės šių renginių transliavimo teises, direktyvos 3a straipsnio 3 dalyje numatyta procedūra, kuria siekiama užtikrinti, kad kitose valstybėse narėse įsteigti televizijos programų transliuotojai laikytųsi priemonių, kurių ėmėsi valstybė narė, taptų visiškai neveiksminga.

79. Taigi Pirmosios instancijos teismas nepasakė, kaip tvirtina Komisija savo apeliaciniame skunde, kad iš direktyvos 3a straipsnio 3 dalies matyti, jog kitose valstybėse narėse turi būti įsteigti televizijos programų transliuotojai, galintys įsigyti kiekvieno valstybės narės nurodyto įvykio retransliavimo pastarojoje valstybėje išimtinės teises. Jis pateikė nuomonę dėl jos argumentų, kad nėra kitų

nei nacionaliniai televizijos programų transliuotojai potencialių tokių sporto renginių, kurių išimtinės transliavimo teisės priklauso *Infront*, įgijėjū.

80. Iš to matyti, jog Pirmosios instancijos teismas įrodė, kad įvykdyta sąlyga, jog ginčijamas aktas tikrai paveikia *Infront* teisinę padėtį.

81. Kiek tai susiję su antra teismo praktikoje įtvirtinta sąlyga, pagal kurią ginčijamo akto įgyvendinimas turi būti automatinio pobūdžio bei kilti tik iš Bendrijos teisės, netaikant kitų tarpinių teisės nuostatų, manau, jog Pirmosios instancijos teismas taip pat nepadarė teisės klaidos konstatavęs, kad ši sąlyga taip pat įvykdyta.

82. Iš tiesų, kaip pažymi Komisija, direktyvos 3a straipsnio 3 dalimi valstybėms narėms paliekama diskrecija įgyvendinti priemonės, kurių ėmėsi kita valstybė ir kurias paskelbė Komisija, tačiau ši diskrecija neatima iš *Infront* galimybes pareikšti ieškinį.

83. Iš esmės, nagrinėjant šią sąlygą svarbu nustatyti priežastinį ryšį tarp Bendrijos teisės

akto, kurį panaikinti prašo ieškovas, ir jo poveikio ieškovo teisinei padėčiai. Teismo praktikoje įtvirtinta sąlyga laikytina įvykdyta, jei šis poveikis yra tiesioginė akto pasekmė. Pagal teismo praktiką taip yra tada, kai nagrinėjamas aktas įpareigoja adresatus daryti tokį poveikį²⁴ ar kai tokio akto adresatų galimybė jo neįgyvendinti ir nedaryti tokio poveikio yra tik teorinė, nes jų siekis, kad kiltų su šiuo aktu suderinamos pasekmės, nekelia jokių abejonių²⁵.

84. Šioje byloje Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 146 punkte teisingai nusprendė, jog ginčijamas aktas nepalieka jokios diskrecijos jo adresatams, nes įpareigoja juos daryti *Infront* teisinei padėčiai tokį poveikį, kurį pastaroji skundžia.

85. Iš tiesų, kaip buvo pirmiau nurodyta, šis poveikis pasireiškia trukdymu perleisti FIFA Pasaulio čempionato finalinio etapo išimtinės transliavimo teises kitoje nei Jungtinė Karalystė įsteigtam televizijos programų transliuotojui. Šis poveikis yra tiesioginė ginčijamo akto pasekmė, nes tiesiogiai kyla

24 — Minėtas sprendimas *Dreyfus prieš Komisiją* (43 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

25 — Ten pat (44 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

iš priemonių, kurių ėmėsi Jungtinė Karalystė, siekdama, kad šis renginys būtų transliuojamas jos teritorijoje per visuotinai prieinamą televiziją didelei jos gyventojų daliai.

86. Atsižvelgdamas į šiuos argumentus, manau, kad Pirmosios instancijos teismas, konstatavęs, kad ginčijamas aktas tiesiogiai susijęs su *Infront*, nepadare teisės klaidos ir kad šiuo klausimu Komisijos apeliacinį skundą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

B — *Dėl vertinimo, kad Infront yra konkrečiai susijusi*

1. Šalių pagrindai ir argumentai

87. Komisija teigia, kad Pirmosios instancijos teismo motyvus sunku suprasti.

88. Komisijos nuomone, ginčijamas aktas yra susijęs su *Infront* tik kaip su objektyviu išimtinių teisių transliuoti Jungtinės Karalystės priemonėse numatytus įvykius savininkės statusu. Ji pažymi, jog Pirmosios

instancijos teismas nenurodė, kad ginčijamas aktas kiekvieno teisių savininko atžvilgiu yra individualus sprendimas. Ji pabrėžia, kad jis susijęs tik su televizijos programų transliuotojais ir tik jiems nustato pareigas. Teisių savininkai gali patirti tik ekonominių pasekmių ir ankstesnėse bylose Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad tai nėra pakankamas veiksnys individualizuoti asmenį²⁶. Šiuo klausimu Komisija mano, kad nagrinėjama byla skiriasi nuo bylų, kuriose buvo priimti sprendimai *Piraiiki-Patraiki ir kt. prieš Komisiją*²⁷, *Extramet Industrie prieš Tarybą*²⁸ ir *Codorniu prieš Tarybą*²⁹, kurie susiję su ypatingomis situacijomis.

89. Komisija teigia, kad *Infront* situacija nesiskiria nuo kitų išimtinių teisių transliuoti įvairius Jungtinės Karalystės nurodytus įvykius savininkų situacijos. Ji susiduria su įprasta komercine rizika, kurios nepakanka, kad suteiktų jai teisę pareikšti ieškinį.

90. Galiausiai Komisija tvirtina, kad *Infront* galėjo apskūsti Jungtinės Karalystės

26 — Komisija daro nuorodą į 2000 m. gruodžio 15 d. Pirmosios instancijos teismo Nutartį *Galileo ir Galileo International prieš Tarybą* (T-113/99, Rink. p. II-4141) ir į 2001 m. gruodžio 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Emesa Sugar prieš Tarybą* (T-43/98, Rink. p. II-3519).

27 — 1985 m. sausio 17 d. Sprendimas (11/82, Rink. p. 207).

28 — 1991 m. gegužės 16 d. Sprendimas (C-358/89, Rink. p. I-2501).

29 — 1994 m. gegužės 18 d. Sprendimas (C-309/89, Rink. p. I-1853).

priemonės šios valstybės teisme, nes, net jei ieškinys Bendrijos teisme nebūtų priimtas, ji neprarastų teisės kreiptis į teismą.

juos individualizuoja taip pat kaip ir asmenį, kuriam šis sprendimas yra skirtas³⁰.

91. *Infront* ginčija Komisijos argumentus ir teigia, kad Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, jog ginčijamas aktas su ja yra konkrečiai susijęs.

94. Toliau, primenu, išnagrinėjęs tris veiksnius, jis nurodė, kad *Infront* tenkina šią sąlygą. Pirma, *Infront* turi išimtinės teises transliuoti finalinį FIFA pasaulio čempionato etapą 2002 ir 2006 metais, kuris yra vienas iš renginių, numatytų Jungtinės Karalystės sudarytame ir Komisijos ginčijamu aktu patvirtintame itin reikšmingų visuomenei įvykių sąrašė. Antra, ji įgijo šias teises iki minėto akto priėmimo ir net iki direktyvos 3a straipsnio įsigaliojimo. Trečia, nors šis sąrašas *Infront* nėra skirtas, jis trukdo jai laisvai disponuoti šiomis teisėmis perleidžiant jas kitoje nei Jungtinė Karalystė įsteigtam televizijos programų transliuotojui.

1. Vertinimas

92. Nepritariu Komisijos nuomonei nei dėl Pirmosios instancijos teismo motyvų aiškumo trūkumo, nei dėl jų turinio.

95. Manau, kad pateikęs tokį vertinimą Pirmosios instancijos teismas nepadarė jokios teisės klaidos.

93. Pirmosios instancijos teismas teisingai pirmiausia priminė, kad kiti subjektai nei tie, kuriems sprendimas yra skirtas, gali manyti, kad sprendimas su jais susijęs tik tuomet, jei šis sprendimas juos paveikia dėl tam tikrų ypatingų jų savybių arba faktinių aplinkybių, kurios juos išskiria iš kitų asmenų ir todėl

96. Iš tikrųjų iš teismų praktikos matyti, jog tam, kad Bendrijos aktas būtų laikomas konkrečiai susijusiu su asmeniu, kuriam jis

30 — Minėtas sprendimas *Piraiiki-Patraiki ir kt. prieš Komisiją* (11 punktas).

nėra skirtas, reikia, kad asmuo būtų nustatytas arba jį būtų galima nustatyti priimant šį aktą³¹. Iš Pirmosios instancijos teismo atliktos analizės aišku, kad Komisija galėjo nustatyti *Infront* priimant ginčijamą aktą, nes ši bendrovė turėjo išimtinės teises transliuoti finalinį FIFA pasaulio čempionato etapą 2002 ir 2006 metais, kuris yra vienas iš renginių, numatytų įvykių sąraše, apie kurį pranešė Jungtinė Karalystė.

mokamos televizijos transliuotojui, pageidaujančiam transliuoti šį įvykį Jungtinėje Karalystėje.

97. Toliau, nors, kaip teigia Komisija, vien tik ekonominės žalos iš principo nepakanka tam, kad privatus asmuo įgytų teisę pareikšti ieškinį dėl Bendrijos teisės akto panaikinimo, reikia priminti, kad Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog ginčijamas aktas buvo konkrečiai susijęs su *Infront* ne vien tik dėl to, kad jai sukėlė neigiamų ekonominių pasekmių. Skundžiamo sprendimo 165 punkte jis nurodė, jog šis aktas trukdė *Infront* galimybei laisvai perleisti savo išimtinės atitinkamo renginio transliavimo teises kitoje nei Jungtinė Karalystė valstybėje narėje įsteigtam

98. Kitaip tariant, Pirmosios instancijos teismas konstatavo, jog ginčijamas aktas paveikė *Infront* nuosavybės teises.

99. Mano nuomone, *Infront* ieškinio priimtinumą galima pagrįsti jau nusistovėjusia teismų praktika, pagal kurią privatus asmuo gali užginčyti Bendrijos teisės akto galiojimą, kai šis aktas pakeičia jo iki šio akto priėmimo įgytas teises.

31 — 1965 m. liepos 1 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Toepfer ir Getreide-Import Gesellschaft prieš Komisiją* (106/63 ir 107/63, Rink. p. 525, 533), minėtas sprendimas *Piraiki-Patraiki ir kt. prieš Komisiją* (21, 28 ir 31 punktai), 1990 m. birželio 26 d. Sprendimas *Sofrimport prieš Komisiją* (C-152/88, Rink. p. I-2477, 11 punktas), 1999 m. vasario 11 d. Sprendimas *Antillean Rice Mills ir kt. prieš Komisiją* (C-390/95 P, Rink. p. I-769, 25-30 punktai) bei 1995 m. rugsėjo 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Antillean Rice Mills prieš Komisiją* (T-480/93 ir T-483/93, Rink. p. II-2305, 67 punktas) ir 2002 m. sausio 17 d. Sprendimas *Rica Foods prieš Komisiją* (T-47/00, Rink. p. II-113, 41 punktas).

100. Teisingumo Teismas tokią išvadą padarė minėtame sprendime *Toepfer ir Getreide-Import prieš Komisiją*, kuriame jis pirmą kartą pripažino, jog valstybei narei skirtas sprendimas gali būti konkrečiai susijęs su privačiu asmeniu³². Tokios

32 — Teisingumo Teismas paskelbė priimtiniu dviejų bendrovių, importavusių grūdus į Vokietiją, ieškinį dėl Komisijos sprendimo, kuriuo atgaline data valstybei narei buvo leista imtis apsaugos priemonių, dėl kurių buvo atmetas jų prašymas išduoti leidimus importuoti.

pačios nuomonės jis laikėsi sprendime *Bock prieš Komisiją*³³ bei sprendimuose *Agricola Commerciale Olio prieš Komisiją* ir *Savna prieš Komisiją*³⁴.

įgytomis tam, kad būtų galima ateityje atlikti veiksmus³⁶.

101. Sprendime *CAM prieš EEB*³⁵ Teisingumo Teismas taip pat pripažino, jog privatus asmuo galėjo pareikšti ieškinį, kai ginčijama priemonė buvo susijusi su ją priimant buvusia situacija ir naudojimosi teisėmis,

102. Tokios pat nuomonės teismas laikėsi minėtame sprendime *Codorniu prieš Tarybą*, į kurį daro nuorodą Komisija. Jame pagal Ispanijos teisę įsteigta bendrovė, *Gran Cremant de Codorniu* prekių ženkle savininkė nuo 1924 m., prašė panaikinti Tarybos reglamento straipsnį, draudžiantį jai pasibaigus nustatytam laikotarpiui vartoti žodį „crémant“³⁷.

33 — 1971 m. lapkričio 23 d. Sprendimas (62/70, Rink. p. 897). Šiame sprendime Teisingumo Teismas paskelbė priimtinau maisto produktus importavusios bendrovės ieškinį dėl Komisijos sprendimo, kuriuo buvo leista Vokietijos Federacinei Respublikai netaikyti Bendrijos teisės nuostatų kai kuriems iš Kinijos Liaudies Respublikos importuojamiems ir Benilukso valstybėse išleistoms į laisvą apyvartą produktams tiek, kiek šis sprendimas buvo taip pat susijęs su produkty, kurių leidimo importuoti prašymai jau buvo nagrinėjami Vokietijos valdžios institucijoje įsigaliojant šiam sprendimui. Ieškovė 1970 m. rugsėjo 4 d. paprašė kompetentingos Vokietijos institucijos išduoti leidimą importuoti kinišų grybų konservus, išleistus į laisvą apyvartą Nyderlanduose. Tų pačių metų rugsėjo 11 d. ši institucija informavo ieškovę, jog šis prašymas bus atmestas, kai bus gautas atitinkamas Komisijos leidimas. 1970 m. rugsėjo 15 d. Sprendimu Komisija leido Vokietijos Federacinei Respublikai netaikyti Bendrijos teisės aktų ne tik būsimiems prašymams išduoti leidimus importuoti kinišius juoduosius grybus, bet taip pat jau nagrinėjamiems prašymams išduoti tokius leidimus.

34 — 1984 m. lapkričio 27 d. Sprendimai (232/81, Rink. p. 3881, ir 264/81, Rink. p. 3915). Juose buvo kalbama apie perkančiųjų įmonių pareikštus ieškinius dėl Komisijos reglamento, panaikinančio ankstesnį reglamentą, kurio pagrindu Italijos perkančioji organizacija paskelbė apie tam tikro kiekio alyvuogių aliejaus pirkimą. Teisingumo Teismas konstatavo, jog kadangi kalbama apie dvių prekybos sandorio šalių situaciją, „bet kuris Bendrijos institucijų išikišimas, trukdantis (Italijos perkančiajai organizacijai) įvykdyti savo pareigas konkurse, vykusio loterijos pagrindu, laimėtojų atžvilgiu, būtina yra su jais tiesiogiai ir konkrečiai susijęs aktas“ (minėti sprendimai *Agricola Commerciale Olio prieš Komisiją* (11 punktas) ir *Savna prieš Komisiją* (11 punktas)).

35 — 1975 m. lapkričio 18 d. Sprendimas (100/74, Rink. p. 1393).

103. Šiuo sprendimu, mano nuomone, galima remtis šioje byloje, nes *Infront* įgijo išimtinę FIFA pasaulio čempionato transliavimo teises iki ginčijamo akto priėmimo ir net, kaip pabrėžė Pirmosios instancijos

36 — Kalbama apie bendrovę, 1974 m. liepos 19 d. gavusią leidimą iki 1974 m. spalio 16 d. eksportuoti 10 000 tonų miežių. Pagal Tarybos reglamentą referencinės ir pirkimo kainos, taikytinos būtent grūdams, turėjo būti padidintos 5 % nuo 1974 m. spalio 7 dienos. Tačiau Komisija 1974 m. spalio 4 d. Reglamente numatė, kad ši priemonė bus taikoma tik iki spalio 7 d. išduotiems eksporto leidimams. Taip ieškovė neteko teisės taikyti Tarybos nustatyto padidinimo 3 978 tonoms grūdų, kurias ji turėjo eksportuoti nuo spalio 7 iki 16 dienos. Teisingumo Teismas pripažino priimtinau ieškovės dėl Komisijos reglamento pareikštą ieškinį. Jis nusprendė, jog šis reglamentas, atėmęs iš ūkio subjektų kategorijos teisę padidinti grąžintiną sumą nustatytų eksportuotinių prekių atžvilgiu, buvo skirtas žinomai ir apibrėžtai grūdų eksportuotojų kategorijai ir kad ši priemonė, nors ir buvo norminio pobūdžio aktas, paveikė šiuos eksportuotojus dėl faktinės situacijos, kuri juos išskyrė iš visų kitų asmenų.

37 — Ši analizė paremta P. Cassia veikalau „L'accès des personnes physiques ou morales au juge de la légalité des actes communautaires“, *Dalloz*, Paryžius, 2002, p. 752, 964 ir paskesni puslapiai.

teismas, iki įsigaliojant direktyvos 3a straipsniui, kurio pagrindu buvo priimtas minėtas aktas.

C — *Dėl bylinėjimosi išlaidų*

104. Dėl šių priežasčių manau, kad atsižvelgdamas į šią teismų praktiką Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, jog ginčijamas laiškas buvo konkrečiai susijęs su *Infront*. Apeliacinį skundą reikia atmesti kaip nepagrįstą tiek, kiek jis susijęs su šiuo vertinimu.

105. Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 118 straipsnį, ir atsižvelgiant į *Infront* reikalavimus, jei Teisingumo Teismas pritaris mano analizei, Komisija turės padengti bylinėjimosi išlaidas.

VI — Išvada

106. Atsižvelgdamas į pirmiau nurodytus argumentus, siūlau Teisingumo Teismui nuspręsti:

„1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. Priteisti iš Europos Bendrijų Komisijos bylinėjimosi išlaidas.“